

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 250/2018-10

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 18. júla 2018 predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], zastúpeného advokátom JUDr. Vladimírom Zvarom, SNP 707/1/A, Veľký Krtíš, vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, čl. 36 ods. 1 Listiny základných ľudských práv a slobôd a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 27. februára 2018 sp. zn. 1 ObdoV 4/2017, 1 ObdoV 5/2017 a takto

r o z h o d o l

1. Sťažnosť [REDACTED] vo veci namietaného porušenia jeho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 27. februára 2018 sp. zn. 1 ObdoV 4/2017, 1 ObdoV 5/2017 **prijíma** na ďalšie konanie

2. V ostatnej časti sťažnosť **odmieta** pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí.

O d ô v o d n e n i e :

1. Včas podanou ústavnou sťažnosťou [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľ“) napáda v záhlaví tohto uznesenia špecifikované rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“), požaduje jeho zrušenie, vrátenie veci tomuto súdu na ďalšie konanie, priznanie náhrady trov konania a odloženie vykonateľnosti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 38 Cbi 5/2010 z 15. januára 2015.

2.1 Sťažovateľ v odôvodnení sťažnosti výslovne napadol uvedené uznesenie dovolacieho súdu len v časti, v ktorej jeho dovolanie proti rozsudku odvolacieho súdu bolo odmietnuté pre neprípustnosť kumulácie dovolacích dôvodov podľa ustanovenia § 420 a § 421 Civilného sporového poriadku, v čom videl porušenie svojho práva na prístup k súdu v zmysle čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

2.2 Pre porušenie čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) a čl. 48 ods. 2 ústavy citovaným uznesením najvyššieho súdu sťažovateľ neuviedol žiadnu skutkovú a právnu argumentáciu a dočasné opatrenie žiadal vydať na rozsudok odvolacieho súdu, proti ktorému bolo dovolanie sťažovateľa odmietnuté, ale proti ktorému sťažnosť však nesmerovala.

3. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

4. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí senátu bez prítomnosti

navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie.

5. Ústavný súd odmietol návrh pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde v časti, ktorou sťažovateľ namietal porušenie čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny (inak obsahom rovnaký ako čl. 46 ods. 1 ústavy) napadnutým uznesením dovolacieho súdu bez akéhokoľvek odôvodnenia, a rovnako postupoval, aj pokiaľ ide o odklad vykonateľnosti dovolaním napadnutého rozsudku odvolacieho súdu, ktoré nebolo urobené predmetom konania pred ústavným súdom v zmysle § 50 a nasl. zákona o ústavnom súde (bod 2 výroku tohto rozhodnutia).

6. V súvislosti s uvedeným nedostatkom ústavný súd pripomína, že tento nie je povinný odstraňovať z úradnej povinnosti. Na taký postup slúži inštitút povinného právneho zastúpenia v konaní pred ústavným súdom a publikovaná judikatúra, z ktorej jednoznačne vyplýva, ako ústavný súd posudzuje nedostatok zákonom predpísaných náležitostí podaní účastníkov konania (napr. I. ÚS 368/2010, III. ÚS 357/2010, II. ÚS 309/2010, I. ÚS 162/2010). V tejto súvislosti ústavný súd už vo svojom uznesení sp. zn. II. ÚS 117/05 z 11. mája 2005 uviedol: „Podľa § 18 ods. 2 zákona č. 586/2003 Z. z. o advokácii a o zmene a doplnení zákona č. 455/1991 Zb. o živnostenskom podnikaní (živnostenský zákon) v znení neskorších predpisov advokát je povinný pri výkone advokácie dôsledne využívať všetky právne prostriedky a takto chrániť a presadzovať práva a záujmy klienta. Tieto povinnosti advokáta vylučujú, aby ústavný súd nahradzoval úkony právnej služby, ktoré je povinný vykonať advokát tak, aby také úkony boli objektívne spôsobilé vyvolať nielen začatie konania, ale aj prijatie sťažnosti na ďalšie konanie, ak sú na to splnené zákonom ustanovené predpoklady. Osobitne to platí pre všetky zákonom ustanovené náležitosti úkonov, ktorými začína konanie pred ústavným súdom.“. Aj v tomto ohľade naďalej zostáva v platnosti zásada „vigilantibus iura scripta sunt“, t. j. bdelym patrí právo, a to o to zvlášť, ak ide o osoby práva znalé (napr. advokáta).

7. V časti namietaného porušenia práva na prístup k dovolaciemu súdu ústavný súd prijal sťažnosť na ďalšie konanie podľa § 25 ods. 3 zákona o ústavnom súde, pretože skutočnosti v nej uvedené evokujú, že aj vzhľadom na stanovisko pléna ústavného súdu vydané pod sp. zn. PLz. ÚS 1/2018 dôjde ku kasačnému zásahu ústavného súdu v zmysle čl. 127 ods. 2 ústavy voči uzneseniu dovolacieho súdu.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 18. júla 2018